

SIMONA PAULIŠINOVÁ

ČLOVĚK NEMŮŽE MÍT VŠECHNO

Simona Paulišinová

**ČLOVĚK NEMŮŽE
MÍT VŠECHNO**

*„Štásten být neumíš, protože po tom, co nemáš, se ženeš,
a na to, co máš, zapomínáš.“*

William Shakespeare

Copyright © Simona Paulišinová, 2021

Illustrations, Cover © Ivan Berta, 2021

Photograph of the Authoress © Zuzana Panská, 2021

Editor © Gabriela Kostašová, 2021

Proofreading © Josef Pepson Snětivý, 2021

Layout © Nakladatelství ČAS,
Alena Šulcová, 2021

© Nakladatelství ČAS,

www.nakladatelstvicas.cz, 2021

ISBN 978-80-7475-372-5 (ePUB)

ISBN 978-80-7475-373-2 (pdf)

ISBN 978-80-7475-374-9 (Mobi)

PROLOG

Sešly se v La Botteze, útulném italském bistru v centru města. Sára, Monika, Irma. Tři kamarádky, čarodějky z Eastwicku, jak jim říká Sářin manžel Rob. Ne kvůli tomu, že by měly nadpřirozené schopnosti, i když každá žena má v sobě něco z čarodějky, ale kvůli jejich vizáži. Sára má blondáté lokny, Monika černé mikádo a Irma nosí dlouhý zrzavý culík. Je fajn mít kolem sebe spřízněné duše. Máte se komu svěřit se svými starostmi i radostmi. Monika zrovna objednává láhev Prosecca. U něj se dobře probírá život a užívá času lehkosti. Žádná z nich netuší, že se v jejich životech schyluje k opravdovým bouřím.

KAPITOLA 1

SÁRA – Překvapení

Úterý 30. dubna 2013

Sedím na terase našeho bytu v posledním patře secesního činžovního domu. Jsem obklopena záplavou barev jarních kvítků zasazených v květináčích kolem mě. Pozoruji řeku a věže baziliky na Vyšehradě. Před chvílí jsem se vrátila z hektického ruchu velkoměsta, které se rozprostírá v ulicích pod mnou. Vystavuji obličej hřejivým slunečním paprskům. Vnímám teplo na svých tvářích. Snažím se užívat přítomného okamžiku, jak nám doporučují v psychologických knihách. Bez emocí, bez přemýšlení, jen tak být. Jenže mi to nejde. Myšlenky jsou v mé hlavě pořád. Moc bych si přála mít dítě, ale nějak se nám to nedaří. Říkám si, kolik ještě snesu nadějí a následných zklamání? Byla jsem u doktora, a zase nic. S Irmou a Monikou jsem se pak trochu rozptýlila při sklence Prosecca.

Příběhl Pan Mour a lehl si mi do klína. Teď slastně přede. Budou to dva roky, co ho Rob při-

nesl. Šel s odpadky do popelnice, a zpátky přinesl kromě prázdného koše i přerostlé mourovaté koťátko. Od té doby nám koťátko trochu vyrostlo, váží šest kilo.

„Sáro, kde jsi?“ slyším volat Roba z útrob bytu.

„Na terase, miláčku.“

Postaví se do dveří a znepokojeně mě pozoruje. Ve vínovém triku s límečkem a v šedých plátěných kalhotách vypadá dobře.

„Mrzí mě to, Sáro!“

Volala jsem mu, hned, jak jsem vyšla z nemocnice. Víím, že ho to mrzí. Ale ne tolik jako mě. Má svou práci, svou síť obchodů s nábytkem a doplňky, Art of Home. Ty pohlcují velkou část jeho času. Má svůj mužský svět. Nechápe ten můj, i když se hodně snaží. Je z Marsu a já z Venuše. S tím nic nenaděláme.

„Co kdybychom si někam vyjeli, když je tak krásně?“ povzbudivě se na mě usměje.

Miluji důlíčky v jeho tvářích, které jsou vidět i přes prošedivělé strniště. Mám ráda vějířky vrásek, které se ještě více ukážou při jeho úsměvu. Je nespravedlivé, že mužům vrásky sluší. My ženy proti nim bojujeme všemi dostupnými zbraněmi. Od kosmetiky počínaje, přes botox a nitě, až po plastickou operaci. Dříve nebo později stejně svůj boj prohrájeme. Buď se vrásky ukážou, nebo vypadáme jako plastická Dolly Buster, pomyslím si mrzutě.

Nahlas vyslovím: „Kam pojedeme?“

Je lepší někam vyrazit než sedět doma a litovat se.

„Nech se překvapit,“ zní jeho záhadná odpověď.

Jedeme kousek za Prahu. Uprostřed polí odbočíme na úzkou asfaltku. Je lemována planými třešněmi a jabloněmi, které pozvolna začínají kvést. Sjíždíme do údolí. Za jednou zatáčkou se před námi objeví pohled na torzo středověkého hradu, zříceninu věže, obehnanou zbytky kamenných zdí.

Je to pro mě překvapující, protože pokud vím, tak se středověké hrady stavěly na kopcích. Tenhle je v dolíku, uprostřed malebné vesničky nesoucí název Okoř.

Cíl naší cesty je za ním. Romanticky vyhlížející polorozpadlý mlýn. Přes široký potok ho s cestou spojují dva kamenné můstky. Ten menší se klene nad vodopádem. Druhý vede k velké dřevěné bráně. Robert vyndá z kapsy poněkud větší zrezivělý klíč. Podobný těm, kterými průvodkyně na zámeckých trasách odemykají komnaty.

„Chceš se podívat dovnitř?“ zasouvá klíč do starého zámku. Ani nečeká na mou odpověď.

Po osmi letech našeho manželství ví, že mám ráda staré stavby. Ať už to jsou kostely, hrady, nebo zámky. Miluji genius loci, co z nich vyzáruje.

Brána se se skřípěním otevírá a před námi se objevuje nádvoří. Za ním se ve třech kamenných terasách zvedá zahrada. Z fleku by se zde mohla natáčet pohádka o Šípkové Růžence, tak je to tu zarostlé. Z nádvoří je vidět hradní věž, která s mlýnem bezprostředně sousedí.

Budova mlýna je zpustlá, zdivo mokré, okna rozbitá. Ze střechy tu a tam roste bříza. Ale to já nevním.

mám, jsem okouzlena atmosférou místa, má romantická duše plesá.

Rob mě obejmě a pošeptá mi do ucha: „Chtěla bys tu bydlet, Sáro?“

Odtáhnu se. Nepřeslechla jsem se? Podívám se do jeho šedomodrých očí. Jsou vážné, není v nich ani stopa po legraci.

„Neděláš si ze mě srandu, Robe?“ obezřetně se ptám. Zním jeho anglický humor, občas si z lidí rád utahuje.

„Ne, miláčku. Myslím to smrtelně vážně. Chtěla bys být paní mlynářkou? Dostal jsem nabídku ten mlýn koupit,“ prohodí nedočkavě.

Nemohu tomu uvěřit. Takové nádherné místo, a já tu budu bydlet. Obejmu ho a celá šťastná odpovím: „Být mlynářkou byl vždycky můj sen.“

Depresivní myšlenky jsou pryč. Jak by řekla má oblíbená hrdinka Scarlett z knihy Jih proti Severu: „O dítěti budu přemýšlet zítra.“

MONIKA – Svatba

Pátek 2. srpna 2013

Stále nemohu uvěřit, že se za týden vdávám. Já, která jsem vždy razila heslo: Hlavně se nenechat polapit. Protože když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají. Jenže to jsem ještě neznala Pierra, mého budoucího manžela. Poznali jsme se před dvěma lety. Jeho firma dováží do Čech francouzská vína a šampaňské a já pro něj překládala smlouvy. Slovo dalo slovo, a on mě pozval na romantickou večeři do posledního patra hotelu InterContinental s úžasným výhledem na Prahu, náhodou jen pár kroků od jeho bytu. Nakonec mi digestiv a následně i snídani podával ve své posteli. Za pár týdnů jsem se k němu nastěhovala. Bylo to velmi rychlé, zčásti za to může má slabost pro vše francouzské.

Odmalička miluji Francii, Belmonda, impresionisty, Diora. Můj první výlet po ukončení studií byl do Paříže. S jedním vlasatým týpkem jsem tam jela stopem. Byl kytarista a vcelku obstojně hrál rockové balady. Chtěl vystupovat po barech. Už si ani nepamatuji jeho jméno, při první příležitosti jsem mu utekla.

Bylo to v bistru nedaleko Champs-Élysées. Tam jsem potkala Jeana, mou první velkou lásku. Oba jsme si na baru ve stejný okamžik objednávali skleničku Kir Royal. Měl pěkné, vysportované tělo

a rošťácký úsměv, v tmavých očích mu plály divoké ohníčky. V bytě jeho rodičů na vrcholu Montmartru jsme strávili několik úžasných týdnů plných naruživého sexu. Z Jeana se bohužel vyklubal zbabělec. Když se jeho rodiče vrátili z letního pobytu na Rivière, byl naší lásce konec. Nedovolili mu přítelkyni z Východu.

Byla jsem zoufalá, ale domů jsem se vrátit nechtěla. Našla jsem si práci servírky a zůstala v Paříži. Jednoho večera přišel do naší restaurace Bernard. Pěkný čtyřicátník s prošedivělými vlnitými vlasy. Měl ty nejmodřejší oči, jaké jsem kdy viděla. Když se na mě podíval, byla jsem ztracená. Byl z Provence, měl tam malou vinici s penzionem. Přišel s majitelem restaurace domluvit obchod. Po úspěšné schůzce mě pozval na skleničku. Říkal na oslavu, oslava se protáhla do ranních hodin, skončila v jeho hotelovém pokoji. Po několika schůzkách v Paříži mě přesvědčil, abych s ním odjela do Provence pomáhat mu v jeho penzionu.

Měl ho nedaleko středověkého městečka Gordes. Bylo to krásné místo. Kamenné domky městečka lemovaly skalnatý kopec. Na jeho vrcholu byl jako třešinka na dortu usazen románský kostel. Vedle něj, ve stínu starých platanů, se nacházela typická francouzská zahradní restaurace, proslulá z filmu Dobrý ročník. Tady vedla Fanny svou kavárnu. V ní jsme s Bernardem prožili nejeden večer. Život s ním byl fajn, ale já jsem ve svých dvaceti šesti letech ještě nebyla připravená na rodinný život. Nehledě na to,

že to byl venkov, sice krásný, francouzský, ale venkov. Chyběl mi městský vzduch, ruch velkoměsta. Po roce jsme se s Bernardem přátelsky rozešli. Dodneška za ním jezdím. Odpočinout si, ochutnat víno, projít se levandulovými poli.

Po našem rozchodu jsem se vrátila domů. Díky znalosti francouzštiny jsem o práci nouzi neměla. Začala jsem pracovat jako překladatelka. S láskou to bylo horší. Měla jsem několik známostí, ale nic, co by stálo za řeč. Pak jsem poznala Pierra.

Tak dost vzpomínání, Moniko! Jdi konečně něco dělat, holka! Jako bych v duchu slyšela mamku. Bohužel ona ani táta na svatbě nebudou. Zemřeli před několika lety při autonehodě. Vraceli se z dovolené v Rakousku, táta asi na chvíli usnul, auto sjelo ze silnice a nabouralo do stromu.

Jsem jedináček, tak jsem na světě zůstala úplně sama. Rok mi trvalo, než jsem se z toho jakžtakž dostala. Pomohla mi psychoterapeutka Dora a její terapie. Díky ní jsem pochopila spoustu věcí, a hlavně našla cestu k sobě. Naučila mě neptat se: Proč já? Ale ptát se: Jak dál?

K oltáři mě povede Rob. Sárú a Irmu беру jako svou rodinu, známe se už hodně dlouho, naše společné vzpomínky sahají až do období hluboké totality, kdy jsme jezdili s našimi rodiči na dovolené do NDR.

Jéé, už je skoro pět, za chvíli přijde Pierre. Musím se dát trochu do pořádku. Jsme pozvaní k Sáře do toho jejich zapadáková, chtějí se pochlubit s plá-

ny na přestavbu mlýna. A hlavně musíme doladit detaily naší svatby.

Svatba na venkově je v dnešní době in, tak jsme se rozhodli uspořádat ji tam. Máme pozváno přes sto hostů, Pierre má mnoho přátel. Ve společnosti se cítí jako ryba ve vodě, v tom jsme si podobní. Milujeme život a užíváme ho plnými doušky.

Bude to velký mejdan. Obřad bude na hradě a hostina v hospodě ve vedlejší vesnici. Tu vlastní Fred, původem Němec, se svou ženou Bárou. Bára není má krevní skupina, nesedí mi. Zpod zrzavé patky na vás upře své zelené oči, které připomínají falešné oči kočky. Nevěřím jí ani nos mezi nimi. Je samá lichotka, ale nemyslí to vážně, chce se jen zalíbit. Sára si s ní zatím rozumí, ale říkám si: Dokdy?

Nicméně tu hospodu mají hezkou, v provensálském stylu. Venku je zahrádka ve stínu lip, řetězy žárovek jsou zavěšeny nad bílými dřevěnými stolky. Připomíná mi to Gordes. Jen Bára není Fanny.

Cestou do koupelny se ještě zastavím v pracovně, abych se potěšila pohledem na svatební šaty v barvě champagne. Dnes dorazily z Paříže. Pevný korzet bez ramínek je vyšíváný stovkami šedých perel. Tylová sukně se spouští v malých kaskádách k zemi. Vypadá, jako by byla šitá z peří. Jsou úchvatné.

Tak rychle do koupelny, prohrábnout mikádo, nanést trochu pudru, zvýraznit oči a namalovat červeně rty.

„Ty moc heská, ma chérie!“ šeptá mi do ucha Pierre. Ani jsem ho neslyšela přijít. Pozoruji v zrcadle

jeho obličej. Je dokonalý. Typ Alaina Delona. Tmavé husté vlasy profouknuté na patku, blankytné oči a krásně tvarovaná brada s důlkem uprostřed.

„Ten dres je impressionnant!“ pokračuje s úsměvem.

„Víš, že jsi mé svatební šaty neměl vidět!“ řeknu našťvaně. „Přináší to smůlu.“

„Ale, ma chérie, to baba povídání,“ zazubí se Pierre.

IRMA – Den poté

Sobota 3. srpna 2013

Kolik je hodin?

Pootevřu jedno oko, abych se podívala na velký stříbrný budík, který je umístěný na dřevěném nočním stolku ve tvaru špalku.

Je něco po desáté. Au, hlava mě bolí, nemám ráda ranní kocovinu. Jak to, že mě Kevin nevzbudil objetím a Matylda křikem, ať jí dá Kevin pokoj? Přes alkoholovou clonu si uvědomím, že jsou děti u babičky. Natáhnu ruku a ucítím teplo těla mého manžela Jiřího. Něco zabručí ze spaní a otočí se na druhou stranu. Už neusnu.

Vstanu, odploužím se do kuchyně. Zapnu kávovar, silné espresso mě určitě postaví na nohy.

Má bolavá hlava je plná vzpomínek na včerešek. Monika se konečně vdávala, ve svých třiceti šesti letech měla už na čase. Bylo to docela povedené, až na to, že bylo velké vedro a můj manžel se pěkně opil.

To místo je nádherné. Vůbec se Sáře nedivím, že na Okoří chtějí bydlet. Starobylý, rozpadlý hrad umocňuje středověké kouzlo. Nespatříte tam ruku socialistické architektury, žádná Jednota nebo kultúrák na návsi. Ta vesnice zůstala uchráněna i od novodobé urbanizace, žádné satelity na poli nebo fasády domů, co hýří všemi barvami.

Obřad byl v rozpadlé hradní věži, naštěstí nebyl moc dlouhý. Byl totiž v angličtině, a té já moc nerozumím. Moničinu hlasitému yes jsem ale rozuměla.

Z hradu nás odvezl starodávný, repasovaný autobus z padesátých let do vedlejší vesnice, kde v zahradní restauraci na břehu potoka na nás čekal raut. Jídlo bylo dobré, i když musím konstatovat, že kanapky děláme v našich bistrech výrazně lepší. Pod lampiony jsme pak protančili skoro celou noc.

Mony to moc slušelo. Její pravidelný obličej s uhrančivýma očima, úzkým, delším nosem a plnými rty, posazený na dlouhém krku, vynikl v úžasných svatebních šatech. Vypadala jako spanilá labuť z baletu Labutí jezero. Femme fatale. S Pierrem tvoří dokonalý elegantní pár. Závídím jí její tělo bez tuku.

Kouknu na sebe do zrcadla, zatáhnu břicho, chvíli nedýchám. Ať se snažím, jak chci, stejně tam ten tukový polštář mám. A co teprve má velká stehna. Celý můj život se skládá z diet a cvičení. Výsledek? Sedmdesát kilo na sto šedesát osm centimetrů. Nic moc.

Ale člověk nemůže mít všechno, jak včera podotkla hospodská Bára. Sára po pár vypitých skleničkách upadla do své lítostivé nálady, plakala kvůli dítěti, a Bára jí místo utěšování tuto větu vmetla do tváře. Byla opravdu krutá...

Nemám ji ráda, provokuje chlapy. Nevím, jak to dělá, žádná kráska není, ale chlapi se kolem ní motají. Mého Jirku vyprovokovala, aby s ní tančil na stole. Byl tak opilý, že z toho stolu málem spadl. Vůbec

nechápu Sáru, že se s ní dokáže bavit. V té hospodě s Robem tráví hodně času. Vždy se tam zastaví cestou, když jedou zkontrolovat stavbu mlýna, což je skoro každý den.

Fakt je, že člověk asi nemůže mít vše. Když o tom tak přemýšlím, já si kromě svých nadbytečných kil nemám na co stěžovat. Mám spokojený život.

Mám dvě děti, které jsou pro mě vším. Občas se sice s Matyldou pohádám, ale přičítám to její pubertě. Kevin je moje sluníčko. Užívám si jeho objetí, dokud to jde. Je mu sedm let, tak předpokládám, že to nebude dlouho trvat.

S manželem nám to relativně funguje. Samozřejmě nějaké neshody máme, třeba když přijde z hospody ve značně podnapilém stavu. Jenže co bych po patnácti letech manželství chtěla? Je to chlap, má svůj fotbálek a kamarády.

Na finance si také stěžovat nemohu, provozujeme s Jirkou dvě moderní bistra – Víno & Jídlo. Výdělek z nich nám stačí na hezký dům v malém městě nedaleko Prahy. V létě jezdíme společně k moři, v zimě na hory.

„Co to cítím? Kávu? Tu bych si taky dal,“ slyším volat Jirku zastřeným hlasem. „Irmoušku, můžeš mi ji přinést do postýlky? Tak těžká jsou rána alkoholikova!“

„No nevím, jestli si ji zasloužíš, ty můj alkoholiku,“ křiknu na něj naoko našťavaně a stisknu tlačítko pro malé espresso.

„Co jsem udělal, můj andílku? Víš, že když se napiju, tak mám občas takové malé okýnko,“ povídá

s uličnickým úsměvem, když vcházím do ložnice. Prstem načrtne ve vzduchu tvar okna.

To má pravdu. Občas to s těmi svými kamarády přežene. Když chytne slinu, opije se tak, že si určité chvílky nepamatuje. Říká tomu vyresetování se. Někdy se resetuje i dvakrát do měsíce. Což já úplně nesnáším.

„Málem jsi spadl ze stolu, když jsi se pokoušel o tango s tou hospodskou! Ještěže tam byli Rob a Pierre. Měli co dělat, aby tě dostali dolů a pak do taxíku.“

„Ale Irmy, snad bys nežárlila? Pojď ke mně pod peřinku. Já ti ukážu, že jediné ty jsi žena mého života!“ Zvedne ruce a stáhne mě k sobě do postele.